

Første næstformand (Birte Weiss):

Ønsker hr. Peter Skaarup ordet? Så går vi videre i ordførerrækken. Det er hr. Peter Duetoft.

Peter Duetoft (CD):

CD støtter det fremsatte forslag, og så kunne jeg jo sådan set stoppe dér, men så let skal man da ikke slippe.

Vi mener, som jeg sagde i en kort bemærkning før, at der er hjemmel i den FN-resolution, der er vedtaget. Og der er nogle grundsynspunkter omkring det, som jeg godt lige vil line lidt op.

Jeg tror, at Eksjugoslavien øjensynlig kun kan forstå militære magtmidler. Det er øjensynlig også den konklusion, man kan drage, når man følger Bosnien-situationen, og også nu, når vi diskuterer Kosovo. Derfor er det for os afgørende, at hvad vi gør nu, i virkeligheden er et bevis på, om vi har forstået, hvad der foregik, dengang Bosnienkonflikten var i gang.

Dengang agerede vi meget, meget langsomt. Dengang agerede vi meget svagt, og det kørte bare derudad, indtil man til sidst fik taget jernnæven frem, og så begyndte der at ske noget. Dér er det, vi må sige, at det er øjensynlig det sprog, der tales i det område, og derfor har vi ikke mange andre valgmuligheder end også at have den militære dimension igen, som jeg sagde før, det øjeblik diplomatiet ikke kan gøre mere.

Jeg vil godt give hr. Søren Søndergaard ret – ret i, at det hele startede, dengang man splittede Eksjugoslavien forkert, for hurtigt, for ustruktureret. Jeg tror, hr. Gert Petersen, hr. Estrup og jeg var tre af dem, der i den ene debat efter den anden her i Folketingssalen faktisk sagde det. Men det var der ikke meget lydhørhed for dengang, for dengang skulle alting gå så hurtigt som overhovedet muligt.

Men jeg vil godt give den indrømmelse, at det er problemer, der er startet, fordi Europa handlede forkert dengang. Men det ændrer jo ikke noget ved, at problemerne, som vi ser dem i dag, skal løses, og problemerne er, at vi har mennesker, som er i dyb nød.

Hr. Villy Søvndal var meget optaget af, at jeg er historiker, og spurgte om min holdning til Irak og nu til det her og, om jeg kunne lide det. Nu er en historiker en, der ser mere end et halvt år tilbage, og jeg vil bare sige til hr. Søvndal, at dette i miniatureformat er samme spil, som man så i slutningen af 1930'erne, hvor en diktator fik lov til at blive ved og ved og ved at snakke, og

man blev ved og ved og ved at tro. Og der var mennesker, der som hr. Villy Søvndal mente fred i vor tid, og vi kan nok snakke os til rette, og de siger gode ting, og nu gør de sådan, og hvad ved jeg. Men verden så altså, at diktatorer ofte er nogle mennesker, som tænker lidt mere skarpt, end vi andre gør.

Jeg tror, at Danmark sender to gode signaler med det her forslag. Det ene er, at Danmark har et medansvar for, hvad der foregår rundt om i verden. Jeg synes, at det er utrolig godt af regeringen, og regeringen skal have tak for, at der ikke er nogen diskussion om, at Danmark er med til at løse problemerne. Det andet er, at vi lever op til det menneskesyn, som vi alle sammen i Danmark eller de fleste af os i hvert fald går rundt og siger vi har, nemlig at mennesker skal have det ordentligt og man skal behandle hinanden pænt.

Jeg vil sige, at jeg tror, at det rammer os, hvis ikke vi gør noget her. Jeg tror, det rammer vores menneskesyn, hvis vi aften efter aften ser ulykkelige menneskeskæbner i tv, og vi så bare ikke handler. For mig er det en langsom vej, men det er vejen mod den nye verdensorden, og jeg kan ikke se, at der er et alternativ.

Til hr. Skaarup vil jeg godt sige, at en af de ting i den nye verdensorden er, at man ikke nøjes med at blande sig, når stater kæmper mod stater, men at verdenssamfundet faktisk også har et medansvar, f.eks. i en borgerkrig, når der sker umenneskelige ting. Så det her er ikke en let beslutning.

Jeg tror ikke, at der er et eneste af Folketingets medlemmer, når de i morgen, eller hvornår det nu er, trykker på den grønne knap, gør det hverken ivrigt eller glad eller lettet. Jeg tror, at alle Folketingets medlemmer, der vil støtte den her beslutning, ved, at det er farligt, ved, at det er en risiko, ved, at der er ukendte størrelser, ved, at det er nødvendigt at støtte de folk, der bliver sendt ud, men vi ved også, at vi er nødt til at tage ansvaret, hvis der er noget, der går galt mere eller mindre. Men jeg tror ikke, at der er nogen, der kan sige til dem, der vil stemme for det her forslag, at de ikke nøje har overvejet konsekvenserne.

Forskellen på dem, der stemmer for forslaget, og dem, der stemmer imod forslaget, er måske i virkeligheden, at vi, der stemmer for, har overvejet konsekvenserne af forslaget, men vi har også overvejet konsekvenserne af ikke at gøre det, medens de, der stemmer imod, måske ikke rigtig har tænkt på, hvad det er for nogle prin-